

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A néma cinkosság**

1. A néma cinkosság

Pedál-János

A fém égett szaga keveredett a sűrű, párás izzadsággal a dinamóterem mélyén. Alinda szorosan markolta a hideg hajtókart, tüdeje zihálva küzdött minden egyes köbméter oxigénéért. A wattmérő mutatója vészesen ingadozott, s a sárga lámpa tompa, figyelmeztető fénnel villant fel a pult felett. Őrszem-3 nehéz, kimért léptei a betonpadlón kísértetiesen közeledtek a kilences pad felé. A fémcizmák koppanása nyomán a csarnok monoton gépzeje is mintha elhalkult volna egy pillanatra.

– Még bírnod kell... – lehelte a lány szaggatottan, miközben tekintetét a nagymamájára szegezte. Az idős asszony szürke arca a kimerültségtől megtört, de keze mégis görcsösen kapaszkodott a fémbe. A rettegés, mint jéghideg marok, szorította el a torkukat.

Alinda elszántan, minden megmaradt erejét összeszedve mélyebbre nyomta a pedált. A saját testének fájdalmát kizárva vállalta magára a megnövekedett ellenállást, hogy elfedje a nagymama lassan gyengülő teljesítményét. A szomszédos állásról János-g534 óvatosan, merev tartással hajtott tovább, de a tekintetéből suhanó néma szolidaritás erőt adott a lánynak. Nem szavakkal küzdöttek, hanem az egymás iránti áldozathozatallal.

Őrszem-3 megtorpant a sor szélén. A fagyos, mechanikus érzékelők mögött nem látszottak érzelmek, de a kijelző mutatói végül visszatértek a megengedett tartományba. Az ellenőrzés pillanata elmúlt, ám a csarnokban maradt feszültség láthatatlan kapocs volt közöttük. Nem a kolónia rideg szabályzata vagy a pedálok könyörtelen ritmusa határozta meg őket, hanem az a törékeny, elfojthatatlan döntés, ami újra embert formált belőlük a vasak között.